

உள்

ஒளி

“உள்ளத்தில் உண்ணமே ஓளி உண்டாயின்
வாக்கினிலே ஓளி உண்டாகும்” —பாரதி

நீ எது செய்யினும், எதனை நீ உண்பினும், எதை நீ
ஹோமம் பன்னினும் எதனைக் கொடுத்தாலும், எத்
தவத்தைச் செய்தாலும் ஓ குந்தியின் மெந்தா, அதை
நீ எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய். —கிடை

ஆணை

மங்குக விழிகள் வதங்குக நெஞ்சு
நழுவுக நட்பு வழுவுக அன்பு
வெருவுவ நாடு விதிகு வித்திகூ
வரையிருள் உறைந்துன் வழியடைத் திடுக
சினத்தொடு நோக்குக அனைத்தியற் கையுழுனை
அழித்திடக் கருதி, ஆயினும் உயிரே
வழுத்திடும் தெய்வ மாண்பினை அறிக
வலமிடம் குறியின் விலகா நெறியின்
செல்லுக மென்மேஸ் வெல்லுக மகனே.

“ஆடை, உணவோட்டங்காது நம்தேவை
வீடிருந்தால்மட்டும் விடியாது நம்வாழ்வு
மேடைகள் வேண்டும், நமக்கு! வியப்புடைய
நாடகங்கள், பாடல் நடத்தப்படல்வேண்டும்”

—மஹாகவி

“பாட்டுத் திறத்தாலே - இவ்வையத்தைப்
பாலித்திட வேணும்”

—பாரதி

புதிய ஏற்பாடு

ஈழத்து ஆத்மீக - கலை - இலக்கிய வட்டாரத்தில் இது ஓர் புது முயற்சி. ஆத்மீகம், கலை, இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் ஓர் மறுமலர்ச்சியை எழச்செய்து அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம் ஆகியிப்பிற துறைகளிலும் அதன் பாதிப்பைப் பரவவிட வேண்டுமென்னும் பேர் இலட்சியத்தோடு இந்த ‘‘உள் ஒளி’’யை நாம் வெளியிட கிறோம். நம் முக்கிய துறை ஆத்மீகமாகும். ஆனால் நம்மைப் பொறுத்தவரையில் ஆத்மீகம் என்பது மற்றத் துறைகளை ஒதுக்கிய ஒரு தனித்துறையல்ல. அது மற்ற எல்லாவற்றையும் அடக்கிய ஒரு பொது வாழ்க்கை முறையாகும். அதனால் அகவளர்ச்சியையே நம் இலட்சியமாகக் கொண்டு எல்லாத் துறைகளிலும் நாம் சமமாக அக்கறை காட்ட விரும்புகிறோம். இருப்பினும் ஆரம்பத்தில் கலை, இலக்கியம், தத்துவம் ஆகிய துறைகளிலேயே நாம் நம் புதுப் பரம்பரையை அதிகமாக ஈடுபடுத்த விரும்புகிறோம். சமயத்துறையை அடுத்து அவை இருக்கின்றன என்பது ஒரு காரணம். ஞானிக்கு அடுத்தபடி கலைஞர்; ஞானிக்கு அவன் சமமானவனுங்கூட. ஆனால் அதைவிட முக்கியமானது இன்னென்று இருக்கிறது. குழலையும் குழலுக்குரிய பொருளாதார நிலையையும் வைத்தே சமூகத்தின் பிற துறைகளின் மாற்றங்களை விளக்கவும் வளர்க்கவும் முயலும் பிரயத்தனங்கள் இக்காலத்துக்கேயுரிய முறைகளாகிவிட்டன. நாம் அவற்றை மறுக்க வில்லை. ஓரளவுக்கு அவை சரியானவையே என்று ஏற்றுக்கொள்கிறோம். இருப்பினும் நம் பக்குவத்துக்கும் பார்வைக்கும் ஏற்ற வேறு முறை ஒன்றும் இருக்கிறது என்பதையும் நாம் அதற்காக மறந்துவிடத் தயாராய் இல்லை. அதுவே நம் சனதன தர்ம

மரபுக்குரிய முறையாகவும் இருக்கிறது. அதனால் ஜடத்திலிருந்து சங்கல்பத்தை நோக்கும் இக்கால முறையை அழுத்தாமல் சங்கல்பத்திலிருந்து ஜடத்தை நோக்கும் பழைய முறையையே நாம் பேண விரும்புகிறோம். ஜடப்பொருளைவிடச் சித்துப் பொருள்தான் முதன்மையானது; அடிப்படையில் எல்லா ஜடப்பொருளும் சித்துப் பொருள்தான். அந்தச் சித்துப் பொருள்தான் உண்மையான ஒரே ஒரு சத்தியப் பொருள். அதுதான் நம் நம்பிக்கை. அதனால்தான் அதற்கேற்ற வகையில் ஆரம்பத்தில் கலை, இலக்கியம், தத்துவம் ஆகிய துறைகளில் புதுப்பரம்பரையை அதிகமாக ஈடுபடச்செய்ய விரும்புகிறோம். ஆத்மீக மறுமலர்ச்சியை முதலில் அத்துறைகளிலேயே தோற்றுவிக்க விரும்புகிறோம். அங்கு ஏற்படும் மறுமலர்ச்சி மற்றத்துறைகளையும் மெல்ல மெல்லப், பாதிக்கத் தொடங்கிவிடும் என்பது நம் திடமான நம்பிக்கை.

இதனால் நமக்கு ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களை நாம் உணராமலில்லை. இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபடுகிறோம் என்று வாய்னவில் சௌல்வதற்குக்கூட இக்கால நாகரிக உலகில் பெரும் மனத்தைரியம் வேண்டும். அதைச் செயலாவில் காட்டிப் பகிரங்கப்படுத்துவதற்கோ அதை விட அபாரமான ஆத்ம சக்தியும் இலட்சிய வேட்கையும் தேவை. வெளிவேட நாகரிகம் வளர்ந்துள்ள இன்றைய உலகில் ஆத்மீகம் என்ற சொல்லே அநாகரிகமாக ஆகிவிட்டது, ஆக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த நிலையில் ஆத்மீகம் என்பதையே நம் முதல் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளோம் என்று கூறும்போது இக்காலத்து உலகத்தின்

கண்களுக்கு நாம் பகிடிக்குரியவர்களாகவும் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏதோவித விரக் தியால் தூண்டப்பட்டவர்களாகவுமே தெரி வோம். அது நமக்குத் தெரியும். அதைப் பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. நாம் ஒத் தோடிகள் அல்ல. உத்தியோகத்தையும் அது கொடுக்கும் ஆடம்பர வாழ்க்கையையும், கடைத்தொழிலையும் அது கொடுக்கும் வெறும் பணப்பெருக்கத்தையும் மட்டுமே முழு இலட்சியமாகக் கொண்டவர்கள் தங்களோடு ஒத்தோட மறுப்பவர்களை எப்படியாவது தாழ்ந்தவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ளத்தான்வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர்களின் தாழ்வுச் சிக்கல் அவர்களுக்கே தெரிந்துவிடும். அதனால்தான் ஆத்மீகம் என்பது இக்கால அறிவுக்கும் விஞ்ஞானத்துக்கும் பொருந்தாது என்றும் அவர்கள் சுற்பனிப்பன்னிக்கொள்கின்றனர். அதனால்தான் சமயத்துறை பிற துறைகளோடு கலப்படதையும் அவர்கள் விரும்புவதில்லை. சமயத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கூட தங்கள் நம்பிக்கையை அவர்களுக்கு முன்னால் வெளிக்காட்ட வெட்கப்படுகின்றனர். ஆத்மீக விசயங்களில் வெளிப்படையாக ஈடுபடும் சில பெரியார்களுங்கூட அவர்களின் பாகுபாட்டையே தாங்களும் ஏற்றுக்கொண்டவர்களாய் சமயத்துறையோடு கலை, இலக்கியம் போன்ற பிற துறைகளைக் கலக்கவிடாமலேயே செயலாற்றுகின்றனர். அவர்கள் வெளியிடும் சமயப் பத்திரிகைகளில் பிற விசயங்களுக்கு இடமே இருக்காது. ஆத்மீகப்பணிபுரிவதாக நடித்துக்கொள்ளும் சில தமிழ்நாட்டு “இலக்கியப் பத்திரிகைகள்” ஆத்மீகத் தொண்டும் செய்யாமல் இலக்கியத் தொண்டும் செய்யாமல் தங்கள் விற்பனையேயே வளர்க்க முயல்கின்றன.

இவற்றையெல்லாம் நாம் நன்கு அறிவோம். ஆத்மீகத்தைக் கேளி செய்பவர்களின் வெளிவேட ஆடம்பர வாழ்க்கையின் போதாத்தன்மையும் அந்த வாழ்க்கைக்குரிய அளவு கோல்களின் போதாத்தன்மையும் நமக்குப் பழக்கமானவையே. நாம் பட்டுக் கழித்தவையே. அதேபோலத் தான் அவர்கள் தங்கள் பக்கத்துக்குச் சாட்சிகளாய் இழுக்கும் அறிவு வாதத்தின் தும் விஞ்ஞானத்தின் தும் போதாத்தன்மை

மும் அறிவாளிகளினதும் விஞ்ஞானிகளினதும் அவஸ்தையும் நமக்குத் தெரிந்தவையாக இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் நாம் அறிந்திருக்கிற காரணத்தினாலே தான் அவற்றுக்கும் அப்பால் போகும் இந்தத் தேடலை நடத்தத் தொடங்கியுள்ளோம். இந்தத் தேடலில் நமக்கு நம்பிக்கையும் ஓரளவுக்கு அனுபவ வெற்றியும் இருக்கின்றன. இருப்பினும் நாம் யாரையும் எதிரிகளாக நினைக்கும்படியோ, எந்தத் தொழிலையும் கூடாது என்று ஒதுக்கும் படியோ துறக்கும்படியோ தூண்டப்போவதில்லை. யாராய் இருந்தாலும், அவர் எத்தொழிலைச் செய்பவராய் இருந்தாலும் ஞானியாகவும் இருக்கலாம், செயலாற்றலாம் என்பதே எம் நம்பிக்கை. சமூகத்தையும் தொழிலையும் துறந்து சந்தியாசியாகவேண்டும் என்பது பழைய முறை. “நான்” என்ற ஆனவத்தைத் துறந்த ஞானியே, கர்மயோகியே, மருத்துவம், பொறியியல், வழக்குரைத்தல், கலை, கல்வி, ஆலைத்தொழில், கடைத்தொழில், காண்கழுவதல் முதலிய சமூகத்துக்குரிய எல்லாத் தொழில்களையும்செய்யவேண்டும். அதுவே நாம் அழுத்தும் புதுமுறை ஞானியின் கர்மயோகமே உண்மையான தொழிலின் இலக்கணமாக இருக்கவேண்டும். அதனால்தான் எல்லாரையும் எல்லாத் தொழில்களையும் எல்லாத் துறைகளையும் நாம் நம் செட்டைக்குள் அனைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறோம். அதேபோல் ஞானி ஒருவனுல்தான் உண்மையான புரட்சிவாதியாகவும் உலகத்தின் நன்மைக்காகப் பூரணமாகத் தன்னியே அர்ப்பணிக்கக்கூடியவகைவும் இருக்கமுடியும் என்பதையும் நாம் வலியுறுத்த விரும்புகிறோம். மாற்றமற்ற நிரந்தரமான ஒன்றில் நின்று கொண்டே பயங்கரமான மாற்றங்களையும் புரட்சிகளையும் அவன் விளங்கிக்கொள்கிறேன். அவற்றை ஆதரிக்கவும் செய்கிறேன். மாற்றமற்ற நிரந்தரமென்பது தேக்கமல்ல. அது முழு நிறைவும் அந்த நிறைவுவழிந்தோடும் பிரவாகமுந்தான், அந்தப் பிரவாகம் காலத்துக்குக் காலம் புதுக்கோலம், புரட்சிக்கோலம் காட்டுகிறது. அதை விளங்கிக்கொண்ட ஞானி எல்லாவற்றையும் அதுவாகவே காண்கிறேன்,

அந்தவகையில் பார்க்கும்போது ஞானி யானவன், முக்கியமாக வேதாந்தியான வன், இக்காலத்துக்குரிய மார்க்சியச் சித் தாந்தத்தைக் கூட சங்கரர் விளக்கிய பழைய கிடையின் செட்டைக்குள் அணைத் துத் திருத்திச் செயல்படுத்தக்கூடியவனும் இருக்கிறார்கள். அனுபவமற்ற ஆர்த்தர் கோஸ்ட்லர் போன்றேர் சர்வாதிகாரியை யும் யோகியையும் இரு எதிர்த் துருவங்களாகக் கற்பனை செய்யலாம். ஆனால் யோகிக்கு அந்தக் கற்பனைகள் கிடையா. அதனால் மற்றவர் கைகளில் நன்மை பயக்காத முறைகளும் வழிகளுங்கூட அவன் கையில் நன்மை பயக்கக்கூடியவையாய் மாறிவிடுகின்றன. அதையும் ஆரம்பத்தி வேயே நாம் அழுத்திக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

இந்த ‘உள்ளவீ’யின் முதல் இதழ் ஓர் அறிமுக இதழாகவே இருக்கும். இதையுடுத்து வசதிக்கேற்ற வகையில் உள்ளூர்ப் பதிப்பு, வெளியூர்ப்பதிப்பு என்று அப்போதைக் கப்போது வகைப்படுத்தி வெளியிட விரும்புகிறோம். உள்ளூர்ப் பதிப்பானது புங்குடுதீவு மக்களையே - முக்கியமாகப் புங்குடுதீவின் இளம் பரம்பரையையே - நோக்கிய ஓர் வெளியீடாக இருக்கும். வருடமொன்றுக்குக் குறைந்தது நான்கு உள்ளூர்ப் பதிப்புக்களையாவது வெளியிடவேண்டுமென்பது நம் எண்ணம். அதேபோல் வருடமொன்றுக்கு குறைந்தது இரண்டு வெளியூர்ப் பதிப்புக்களையாவது பெரிய அளவில் வெளியிட முயல்வோம். இவற்றைப்பற்றிய நல்ல திட்டமொன்றும் நம்மிடம் இருக்கிறது. முதலில் உள்ளூரில் ஒரு விழிப்பை ஏற்படுத்தி அந்த விழிப்பின் வேகத்தை மெல்ல மெல்ல வெளியூர்களிலும் பரவவிடலாமென்பது நம் நம்மிக்கை. இதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு ஏற்கனவே வெளியூர்களிலுள்ள தொடர்பும் பழக்கமும் பிரபல்யமும் அதைச் சாதிக்கக்கூடிய செய்யும் இருக்கிறது.

யவை. ஆனால் அவற்றைவிட நாம் இறைவனிடத்தில் வைத்துள்ள நம்பிக்கையே நம் அடிப்படைப் பலமாகவும் மூலதனமாகவும் இருக்கும். இறைவனைத் தெரிந்தெடுத்த வர்கள் இறைவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்களே. அவர்களின் கலைமுயற்சி, கலைஞர் ஒருவனால் தன் கலைக்குரிய பரிசாகப் பெற்றெடுக்கப்பட்ட ஓர் நாட்டில் நிச்சயமாக வெல்லத்தான் செய்யும்.

‘யாழ் எடுத்து மீட்டியதால்
வென்ற எழில் நிலத்தை
ஆளுதற்கு வந்தவன் நீ ஆவாய்’

என்கிறோர் யாழ்ப்பாணக் கலைஞர்களைப் பார்த்து நம் நாட்டுக் கவிஞர்கள் மஹாகவி. நமக்கு அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது. பல்லவர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலும் இந்த நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தையொட்டிய காலத்தில் வங்காளத்திலும் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியைப்போன்ற ஒன்றை இங்கும் எழுப்பி அதை எங்கும் பரவச் செய்வதே நம் முயற்சியாகும். எங்கும்! நமக்கு முன்னேடியாகத் தற்காலத்தமிழ் இலக்கியத் துறையில் யாரையாவது காட்டவேண்டுமானால் பாரதியைக் காட்டலாம். ஆத்மீகத்தை அழுத்திய பாரதி அதேசமயம் ஆத்மீகத்துக்காக்க கலை, இலக்கியத் துறைகளின் தரத்தைக்குறைக்காமலும் கெடுக்காமலும் அவற்றை இன்னும் வளர்த்தார். அதைப்போல் அத்துடன் பாரதி செய்ததைப் பத்து மடங்காக, நூறு மடங்காகப் பெருப்பிப்பதே நம் இலட்சியமாகும். முன்பைப்போல் திரும்பவும் கலைஞர்கள் வழிகாட்டும் காலம் வந்துவிட்டது. கலையின் யுகமும் முடியத் தொடங்கிறது. புதுயுகம் பிறக்கிறது. பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திடும் ஞானக் கலைஞரின் புதுயுகம் அந்த இலட்சியத்தை நோக்கிய புதுமுயற்சியும் அதற்குரிய புதிய ஏற்பாடும் இது.

உமது இலட்சியத்தில் வைராக்கியம் கொண்டதும் அது மாருத கடமையாக கப்பட்டுவிட்டது என்பதை மறக்கவேண்டாம். எனவே திடத்துடன் வீறு கொண்டு செய், வெற்றியுடன் செய்!

—முரீஸ்ரீ அக்கடாமாந் நந்தகோபாலகிரி

சிரந்தீபச் செய்தி

சலாம்! மதிப்புக்குரிய சோதர, சலாம்!
ஓ, சோதர!

நின்து மதிப்பு எதன்பால் விளைவோ?
விளையும் மதிப்பு நீநின் கூட்டத்
தலைவன் என்லால், தரணியில் இன்று
வாழும் மாந்த ரிடையும், இனிமேல்
சூழும் உலகத் திடையும் தலைகள்
நிமிர்த்தி உலவும் கூட்டம் நின்தே!

எல்லாம் வல்ல இறைவன் அல்லாஹ்
சொல்லற்கரிய தெய்வச் சுடரால்
நாற்பத் தொன்பது ஆண்டுக் கொருமுறை
நின்து கூட்டத் துள்ளே வதியும்
அவனேர் மகனுக் (கு) அகிலத் துயிர் கள்
எவைக்கும் இயல்பாய் இயங்கிக் கனலும்
அருட்பிளம் பதனைக் கொஞ்சத்தியேவைப்
இந்தக் கணத்தும், நீயிங் கிதனைப் [பான்
பயிலும் போதும் பெரியோன் அவனே
நின்து கூட்டத் துள்ளே வதியும்
அவனேர் மகனுக் கருட்பிளம் பதனைக்
கொஞ்சத்தியே வைப்பான்!
ஆயின்
யாரோ அவன்தான் சீர்கொள் சோதர!
அவனு?
அவன்தான்-

இம் அல் யகூயினாலும் அயில் அல்
யகூயினாலும்
தெய்வ விசிறியைக் கையில் எடுத்து
மெய்யுள் சுடரும் தெய்வப் பிளம்பை
விசிற முனிந்தோன், இன்னும் அவனே
சிரந்தீ பத்தில் வாழும் மேலோர்
கீழோ ரோடும் கிளரா நடந்தோன்!
மேலும் அன்னுன் புகழோ, தனது
சிறிய அளவில் சிரந்தீபத்தின்
கட்டை மீறிக் கடந்தது முண்டு.
மீண்டும் அவனே, முஷாட்டால், கடைசி
நாட்கள் மூன்றுள் நனிமிகு ரகசியம்
புதைந்த தாயத் தொன்றால் மாலை
அணியப் பெற்றேன்; அதுவோ பத்து
முடிச்சோ டிமூந்த நூலின் மாலை
ஆயின்,

சீர்கொள் சோதர, ஏதுன் நிலையோ?

நாற்பத் தொன்பது ஆண்டுக் கொருமுறை
தெய்வக் கருணைச் சுடரால் அல்லாஹ்
நின்து கூட்டத் துள்ளே வதியும்
அவனேர் மகனுக் கருட்பிளம் பதனைக்
கொஞ்சத்திடுங் காலை கூடவோர் செய்தி
கூட்டத் தலைவன் கொள்வதற் கெழுமே.

அதுவோர் செய்தி - ஆம் அருட் பிளம்பை
விசிறிடப் பெற்றேன் வாக் கால் வருமே
அதுவோர் செய்தி - ஆம் அது நின்னால்
ஆர்வத் தோடு கோரக் கிடப்பது
அதுவோர் செய்தி - ஆம் அது விங்கு
தராப்பட வில்லை எனச் சொலப் படுமே
அதுவோர் செய்தி - ஓ, என் மேன்மைச்
சோதர நின்னால் துணியப் படுமே
அதுவோர் செய்தி ஆம்நின் கூட்டத்
தலைவர் தமக்கும் வந்தது முன்பே
அதுவோர் செய்தி - ஆம் அதன் தெய்வப்
பிளம்பின் சிறிய துளியே விளங்கின்
செயலில் அவற்றை முயலுவை நீயே
அதுவோர் செய்தி - ஆம் நின் சித்தம்
விரும்பிய ஒருவர் தமக்கே வழங்கலாம்.

ஆனால் -

மேன்மைக் குரிய ஓ, என் சோதர!
இத்துடன் மேன்மை நிற்பதோ? கடமை
இன்னும் ஓன்றில் உள்ளதே! அதுவோ -
செயலில் ஆற்ற மிகவும் எளிதே -
நின்து வாழ்க்கை நிகழும் வரைக்கும்
நின்து கூட்டத் துள்ளே அருளின் -
பிளம்பு மூட்டப் பெற்றேன் - அவன்னின்
கூட்டம் விட்டுக் குடிபெய ராமல்
காத்தல் நின்து கடனே! ஏனெனில்
பொன்போய் இணைதல் பொன்னே டன்றே!
சீர்கொள் சோதர, செய்தி இதுநின்
பார்வைக் கிலக்கே ஆகிய கணத்து
எரியும் கொழுந்துக் கிரையாக் கிடுக.

ஆங்கிலத்தில்: பேராதனை பரீட்
தமிழில் : மு. பொன்னம்பலம்.

காமகோடி சங்கராசாரியாரின் சொற்பொழிவுகளைக் கொண்ட கலைகள் வெளியீடான “ஆசாரிய சுவாமிகள் உபந்தியாசங்கள் - 2” எனும் தொகுதியிலிருந்து நன்றியுடன் எடுக்கப்பட்ட ஒர் பகுதி யின் சுருக்கம் இது.

பக்தியும் கர்மமும்

நாம் எல்லாரும் இப்போது என்ன என்ன காரியங்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறோமோ அவற்றை யெல்லாம் ஈசவரார்ப்பணம் பண்ணிவிட்டால் அதிலிருந்து நமக்கு ஈசவராநுக்கிரகம் கிடைக்கும். நாம் ஏதாவது ஒரு காரியத்தைச் செய்து கொண்டே இருக்கிறோம். ஒன்றும் செய்யாமல் ஒரு கூண்நங்கூடு இருப்பதில்லை. உடம்பாலே பலகாரியங்கள் செய்வதுமட்டு மல்ல மனசாலே எப்போதும் ஏதாவது ஆலோசனை செய்துகொண்டே இருக்கிறோம். நம்முடைய காரியங்களையெல்லாம் ஈசவரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணவேண்டுமென்றுதான், உடம்பாலே அவன் கோயிலுக்குப் போவது, அவனுக்கு அர்ச்சனை பண்ணுவது, வேதத்தாலே விதிக்கப்பட்ட கர்மாநுஷ்டானங்களைச் செய்வது என்று விதித்திருக்கிறார்கள். இப்படியே மனதினுடைய வேலையையும் ஈசவரனுக்கே அர்ப்பணம் செய்ய, மனதினால் அவனைச் சதாதியானம் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். எதைச் செய்தாலும் அது பகவானுக்கே என்று மனப்பூர்வமாக அர்ப்பணம் செய்துவிட்டால் அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்று பகவானே சொல்லியிருக்கிறோம்.

பகவான் நமக்கு உடம்பைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதனால் பசி இருக்கிறது. பசிக்கிறபோது ஆகாரம் போட்டாகவேண்டும். மழைக்கு, வெயிலுக்குத் தங்க இந்த உடம்புக்கு ஒரு நிழல் வேண்டும். பிராணிகள் மாதிரி இல்லாமல் மானம் என்பது இருக்கிறது அல்லவா? மானத்தைக் காப்பாற்ற ஒரு வஸ்திரம் இந்த உடம்புக்கு வேண்டியிருக்கிறது. அன்னம், வஸ்திரம், வீடு இவை முன்றும் அவசியமாக வேண்டியிருக்கின்றன. இவற்றுக்காக ஏதாவது

ஒரு காரியம் செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டியிருக்கிறது. இவை மூன்றும் தேவை இல்லை என்றால் மனுசன் ஒரு காரியமும் செய்யவேண்டியதில்லை. அன்னம், வஸ்திரம், நிழல் இவற்றுக்காக நாம் ஓரொரு காரியத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பதனால் துக்கப்படுகிறோம். துக்கம் போய், சதா ஆனந்தமாக இருக்க வேண்டுமானால் நாம் செய்கிற காரியங்கள் எல்லாம் முதலில் ஈசவரார்ப்பணம் செய்யவேண்டும். ஈசவரனுடைய அநுக்கிரகம் கிடைத்துவிட்டால் அப்புறம் நாம் ஒரு காரியமும் செய்யாமல் ஆனந்தமாக இருக்கலாம். ஈசவரனுடைய அநுக்கிரகத்தை நாம் அடைகிற வரையிலும் இம் முன்றையும் நம்மால் விட்டு இருக்க முடியாது. அதற்காகப் பல காரியங்களைச் செய்யும்படிதான் இருக்கும். ஆனால் செய்கிற காரியங்களைச் சுத்தமாகச் சித்த சுத்தியோடு தர்மமான முறையில் செய்ய வேண்டுமென்றால் ஈசவரபக்தி எப்போதும் இருக்கவேண்டும். அதற்காக, ‘‘நான் பக்தி மாத்திரம் பண்ணிக்கொண்டே இருக்கிறேன்’’ என்றால் பிரயோசனமில்லை. பக்தியோடு, அவனுடைய காரியம் தன் காரியம் என்று பேதம் இல்லாமல் எல்லாம் அவனுக்காகவே ஒரு குறையும் இல்லாமல் பிரியமாகக் காரியங்கள் செய்து கொண்டிருப்பவனிடம் (�சவரன்) அதிக வாத்தசல்யம் வைப்பான்.

நாம் எல்லாரும் இப்போது என்ன என்ன காரியங்கள் செய்துகொண்டிருக்கிறோமோ அவற்றையெல்லாம் ஈசவரார்ப்பணம் பண்ணிவிட்டால் அதிலிருந்து நமக்கு ஈசவராநுக்கிரகம் கிடைக்கும்.

சத்திய சோதனையும் சத்திய யகமும்

ச. விஸ்வரத்தினம், புங்குடுதீவு மகாவித்தியாலயம்

காந்தியின் சத்தியசோதனை என்றால் என்ன? வாழ்க்கையின் செயல்கள் ஒவ்வொன்றையும் சத்தியப்பாதையில் சிறி தும் நமுவாமல் நிகழ்த்துவதையும், நமு வும்போது ஏற்படும் வழுவை வெளிப் படையாக ஓப்புக்கொண்டு அதைத் திருத்தி நடத்துவதையும் காந்தி காட்டிய சத்தியசோதனை எனலாம். இவ்வாறு சத்திய வழியிற் செலுத்தப்படும் வாழ்க்கையானது எப்போதும் அடுத்தவர்க்காக அன்பையுந் தொண்டையும் கோரி நிற்கும். அத்தகைய அன்பையுந் தொண்டையும் ஆற்றுதற்குரிய செயல் முறைகள் அகிம்சையோடு பொருந்தியனவாயிருத் தல் வேண்டும். அகிம்சை என்றால் நம்மவர் சிலர் நினைப்பதுபோல கோழைத்தனத்தினதும் இயலாமையினதும்விளைவல்ல. அத்தகைய அகிம்சையைவிடப் பலாத்காரமே சிறந்தது என்று காந்தியே கூறியிருக்கிறார். எனவே அகிம்சையானது உண்மையான வீரத்தினின்றும் எழு வேண்டும், அத்துடன் அது அன்பு பொதிந்ததாய் இருக்க வேண்டும். காந்தி காட்டிய அகிம்சையின் ஆடிப் படைப் பண்புகள் எல்லையற்ற வீரமும் எல்லையற்ற அன்புந்தான். எனவே அத்தகைய வீரமும் அன்பும் கலந்த அகிம்சை பூரணமாகச் செயல்பட வேண்டுமானால் உலகமக்கள் எல்லாரும் ஒரே இறைவனின் குழந்தைகளே என்ற நல்லுணர்வு தவிர்க்கமுடியாததாகி விடுகிறது. தாழ்த்தப் பட்டவர்கள் ஹரியின் ஜனங்களே, திருக்குலத்தாரே என்ற தூய உணர்வு அத்தியாவசியமாகிறது. அத்துடன் எல்லாச் செயல்களையும் அன்பு பெருக ஆண்டவனின் கருவிகளாய் நின்று பக்தியோடு செய்ய வேண்டும். இனம், மதம், மொழி என்ற வெளிகளைக் களைந்து எல்லாரும் ஈசுவரனின் குழந்தைகளே என்ற மனைபாவத்துடன் நடக்க வேண்டும். இவை தான் காந்தியின் இலட்சியங்கள். காந்தியின் வாழ்க்கையே இந்த இலட்சிய சத-

திய வழியில் அவர் செய்த மாபெரும் சோதனைதான்.

“எல்லாக் கருக்களிலும் பிறக்கும் வடிவங்களைத்திற்கும் பிரம்மமே பெரிய காரணம்”, என்கிறது பகவத்கீதை. அந்தப் பிரமந்தான், அந்தச் சிவம்தான் அந்த அல்லாதன், அந்த ஆண்டவன்தான் என்று முள்ள சத்தியம். ஆனால் அந்தச் சத்தியப்பொருளை நாம் எப்போதுமே உணர்வதில்லை. உணராத காரணத்தால் நம் அறியாமை எழுப்பும் தோற்றங்களுக்கும் தூண்டுதல்களுக்கும் நம்மைப் பலியிட்டுக் கொள்ளுகிறோம். அழிவும் சிறைவும் பேதங்களும் போர்களும் கலகங்களும் அந்த அறியாமையால் ஏற்படுபவையே. அந்த அழிவுக்கும் சிறைவுக்குங் கூட அதே சத்தியப்பொருள்தான் அடிப்படைக் காரணமாக இருக்கிறது. அவையெல்லாம் அதன் அலகிலா விளையாட்டுத் தான். ஆனால் அதேசமயம் எப்போது அழிவும் சிறைவும் பூசலும் போரும் கலகங்களும் அதர்மமும், அக்கிரமமும் மலிகின்றனவோ அப்போது அந்தச் சத்தியப் பொருள்தானே மனித ரூபத்தில் அவதாரமெடுக்கின்றது. அல்லது சில பெரியார்களைத் தன் கருவிகளாகக்கொண்டு தன் சத்திய உண்மையையும் அதன் சத்தியையும் வெளிக்காட்டுகிறது, நிலைநிறுத்துகிறது மகாத்மா காந்தியை அத்தகைய ஒரு கருவி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அந்த வகையில் காந்தி நடத்திய சோதனை சத்தியத்தில் ஒர் தனிப்பட்ட மனிதன் செய்த சோதனை மட்டுமல்ல, அவர் மூலம் அந்தச் சத்தியப்பொருளே அரசியல் சமூகம் சமயம் ஆகிய எல்லாத்துறைகளிலும் நடத்திய ஒர் சோதனையுமாகும். அப்படிப் பார்க்கும் போதுதான் மகாத்மா காந்தி நடத்தியசத்தியசோதனையின் உண்மையான அர்த்தம் தெரியவரும்.

காந்தி நடத்திய சத்தியசோதனை அதே சமயம் இந்தியா நடத்திய ஒர் சோத

ஜெயமாக இருக்கிறது. உலக நாடுகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மீகத் துறையில் தலைமை தாங்கும் உரிமை யாருக்காவது இருக்குமானால் அது இந்தியாவுக்கே உரியது என்பார். வேத காலந்தொட்டு இன்று வரை இந்தியா அந்தத் துறையில் மற்ற நாடுகளைவிட முன்னேற்றம் மிகக்காய் இருக்கின்றது. முதல்முதலாக ஞானத் தொண்டுக்காகச் சிடர்களையெங்கும் அனுப்பியவர் புத்தர். மன்னனுயிருந்து அரசியலைத் துறந்தவர் அவர். அரசனையிருந்து போரைத் துறந்தவன் அசோகன். அவனும் இந்தியனே. எல்லாமதங்களையும் இணக்கும் முயற்சியிலேபட்டவர் அக்பர். அவரது காலத்தில் ஜீரோப்பாவில் சமயத்துக்காகச் சண்டைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. அப்படிப் பட்டவர்களையும் அவர்கள் பிரதிபலிக்கும் தனி துவமான ஆத்மீகப் பண்பையும் இந்தியாவில்மட்டுந்தான் காணலாம். அத்தகைய மரபில் வந்தவர்தான் காந்தி. இந்தியாவுக்குரிய ஓர் சோதனையை அவர் காலத்துக்கேற்ற முறையில் அரசியலில் நடத்தினார். மற்ற வர்கள் மதத்தை அரசியலிலிருந்து வேறு படுத்திக் காணும்போது காந்தியோ அரசியலை மட்டுமல்ல முழுவாழ்க்கையையுமே மதத்தில் நிறுவினார். ஆனால் அதற்காக மற்ற மதவெறியர்களைப்போல் தன்மதந்தான் பெரியது, தன்கொள்கைகளே சரியானவை என்றும் அவர் வாதாடியதில்லை. அவர் காட்டியது கீதையின் வழி, இந்தியாவின் வழி. இக்காலத்துக்குரிய நடுநிலைக்கொள்கை கூட காந்தியத்தைத் தழுவிய நேருவின் கொள்கை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

தன் முழுவாழ்க்கையையுமே ஓர்சத்திய சோதனையாக மாற்றிய காந்தி மற்றவர்களும் அதே நெறியில் வாழ்வதற்குரிய வழியையும் காட்டினார். ஒருவன் சத்தியப்பாதையில் தன் வாழ்க்கையைச் செலுத்துவதற்கு முதலில் தன்னித் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். தன் அகத்தினைத் திருத்த வேண்டும். ஆத்ம பலத்தை வளர்க்க வேண்டும். காந்தி முதலில் அதையே செய்தார். அதன் பின்னரே அவர் சமூகத்தைத் திருத்தப் புறப்பட்டார். தீண்டாமையையும் அதன் எல்லா வகைத் தோற்றுங்களையும் களைய முனைந்து

தார். அதற்காக முதலில் அவற்றை மக்களின் மனதிலிருந்து அகற்ற முயன்றார். தெய்வ பக்தியையும் அகிம்சை முறையையும் அழுத்தினார். வாழ்க்கையையே ஆத்மீக மயமாக்கச் செய்தார். வாழ்க்கை முழுதுமே ஆத்மீக மயமானால் எல்லாத் துறைகளுமே ஆத்மீகமயமாய் விடுமல்லவா? அதற்காகவே அவர் உழைத்தார்.

எல்லாத்துறைகளிலும் ஆத்மீகத்தைப் புகுத்தும்போது அது கர்மயோகமாகி விடுகிறது. பல்லில் பற்றற்ற நிஷ்காமிய யோகம். செயல்கள் எல்லாவற்றையும் நல்லெண்ணத்துடன் செய்வது, வெற்றியோதோல்வியோ வரினும் எல்லாவற்றையும் ஈஸ்வரனிடம் ஒப்புடைப்பது, எல்லாவற்றையும் அவனுக்கு அர்ப்பணிக்கும் பூசைத் திரவியங்கள் என்று என்னுவது-அதுதான் கர்மயோகம் “நீ எதைச் செய்தாலும், எத்தவத்தைப் புரிந்தாலும், எதை ஆகுதி யிடினும் அதை எனக்காகச் செய்” என்ற கீதை வாக்கியத்துக்கேற்ப வாழ்வது. அதுவே காந்தி கடைப்பிடித்த வாழ்க்கை முறையாகும். அவரின் சத்திய சோதனையின்செயல்முறை.

காந்தி காட்டிய இந்தச் சத்திய வழி யானது மெல்ல மெல்ல இன்று எங்கும் பரவத் தொடங்கியுள்ளது. அமெரிக்காவின் நீக்கிரோப்போராட்டம் அந்த வழி வளர்ச்சியிலேயே நடைபெறுகிறது. உலக அரசு என்ற ஒன்றினை நாடுகள் எல்லாம் சேர்ந்து உருவாக்க முயலும் இக்காலத்தில் காந்தி காட்டிய சமரசப் பார்வையும் கர்மயோகமும் அகிம்சை வழியுமே செயலுக்கும் வெற்றிக்குழுரிய வழிகளாகத் தெரிகின்றன. உலக அரசின் வளர்ச்சிக்கு எல்லாத்துறைகளிலும் சமரசப் பார்வை வேண்டும் காந்தியின் “ஈசுவர அல்லா” என்ற ரகுபதிராகவப் பாடல் அத்தகைய சமரசத்தை வலியுறுத்தும் உலககிதமாகவே தொனிக்கிறது. இரத்தப் புரட்சியையும் துப்பாக்கிக்குண்டின் பலத்தையும் அழுத்தும் மார்க்ஸீயப் பொதுவிடமை வாதிகளே ஆச்சரியப்படும் வகையில் இரத்தப்புரட்சியின்றி சமூக, பொருளாதாரத்துறைகளில் மௌனப்புரட்சி மூலம் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தலாம் என்பதை காந்திய வழியில் ஒழுகும் பூதானா

இயக்கத்தந்தை வினோபாவே காட்டி வருகிறார். இவையெல்லாம் காந்தியத்தின் வெற்றிகளே.

சுருங்கக்கூறின் சக்தியை வெளியே தேடுவதைவிட உள்ளே தேடுவதே சரியான வழி என்று காட்டுவது காந்தியின் சத்தியசோதனை. தேவைப்படுவது அகப்போர். வெளிப்போரல்ல. அகத்தில் சத்தியம் நிறைந்தால் அதுவே எல்லாவற்றையும் சாதித்துவிடும். காந்தி இறக்கும் போது அவரிடம் இருந்த வெளியுடைமைகள் கிடைப்புத்தகமும் மூக்குக்கண்ணுடியும் மிதிவடிக்கட்டையும் குரங்குப் பொம்மையுமே. எத்தனை பிச்சைக்காரத்தோற்றம்! இருப்பினும் அவரேதான் உலகம் உள்ளவரையும் எல்லாரையும் வாழவைக்கும் செல்வத்தைத் தேடித்தந்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். காந்தியம் என்பது அத்தகைய வற்றூத ஓர் செல்வம் தான். பழைய பாரதத்தில் வரும் கண்ணன் சேவகனுய் மன்னுய, மந்திரியாய், தாதுவனுய, காதல

ஞய் எல்லாமாயும் நின்றபோதும் எதனுலும் பாதிக்கப்படாது பணியாற்றினாலே, அந்த வாழ்க்கைமுறையின் புதியதோர் பதிப்புத்தான் காந்தியின் சத்தியசோதனை. ஆனால் காந்தியம் - காந்திசெய்த சோதனை - இன்னும் பூரணமாகச் சோதனை செய்யப்படாமலே கிடக்கிறது. மாட்டின் ஹாததரின் முயற்சியும் வினோபாவேயின் முயற்சியும் காந்தியத்தில் ஏற்பட்டுள்ள ஒருசில எல்லை விரிவுகள்தான். காந்தி காட்டிய சத்தியசோதனை பூரணமாகச் காலத்துக்கேற்ற முறையில் இனிவரும் பரம்பரையால்தான் சோதிக்கப்பட வேண்டியும் சாதிக்கப்படவேண்டியும் இருக்கிறது. அப்படி நடக்கும்போது அதன் எல்லைகள் பூரணமாக விரிக்கக்கூடிய அளவுக்கு விரிக்கப்பட்டுவிடும், மலரக்கூடிய அளவுக்கு மலர்ந்துவிடும். அந்த விரிவும் மலர்ச்சியுமே சத்திய யுகமாகிவிடும். அதை எதிர்பார்த்தே நாம் மகாத்மா காந்தியைக் கொண்டாடுவோம்.

குஞ்சு திரளாதோ?

சட்டி நிறை கஞ்சி
நக்கி உண்ண முடிய
நாயேன் கழிக்கின்ற காலம் மிகப்பெரிது!
முந்நூறை நோக்குகிறேன்
முன்றில் ஒன்றைப் பாய்ந்திடனே?
கூழ்முட்டையாகிப் பாழ்ப்பட்டுப் போகாமல்
குஞ்சு திரள்கின்ற மெய்யுடல் ஆக்கேனே?

உள்ளம் பொழிமழை
உவருடல் தேங்கினால்
உப்பு விளையாமல்
வேறென்ன ஆகும்?

ஓளிகூரக் கூர
குடேற ஏற
நன்று திறநேடு
குஞ்சு திரஞ்சு!

— தா. இராமலிங்கம்

வேள்வி

— மு. பொன்னம்பலமு —

கோவி வங்குபார் குன்றுபோல் நிற்குது
கோடு ரங்களோ தத்துவம் பேசுது
தேவ மந்திரம் தோத்திரம் சாத்திரம்
தெய்வ அந்தணர் நாவில் உதிருது
பூவின் ஆரமும் சாத்தப் படுகுது
பூச நீற்றெருடு நெற்றி சள் மின்னுது
நோவை நீக்கிடும் அப்பனுக் கோர்விழா
நுண்பு லத்தவர் நானும் எடுத்தனர்

நாத வீணைகள் இன்னிசை வார்த்தன
நட்டு வப்பறை கொட்டி முழக்குது
நீதி வாக்கியச் சொற்பொழி வாளர்கள்
நித்தம் வந்துநற் சிந்தனை ஆற்றினர்
“சோதி ஆனவன் எவ்வயி ருள்ளுமே
சுடரு கின்றவன் தீபமாய்” என்றனர்
“ஆதி யானவல் வோசையன் யாருளும்
அதிரு கின்றவோர் பேர்மணி என்றனர்

சங்கன் ஊர்ந்திட எத்தனை வீதியோ!
இவனின் பின்பிர தட்சணை நேர்ந்திடும்
காச வீழுக் கலீரெனும் உண்டியல்!
கைகள் மாறித்தம் காதுகள் பற்றியே
முசி முசியும் குந்தி யெழும்புவோர்
முஞ்சியிற் செடில் புசியும் ஆடுவோர்
சங்கன் வந்துபின் தேரில் அமர்ந்ததும்
இழுப்ப தற்கென எத்தனை அன்பரோ!

2

நானும் அங்கொரு காவடி தோள்களில்
நாட்டி யேற்றிநால் வீதியும்
கற்றினேன்
தானம் பண்ணுதற் கென்றெருரு சத்திரம்
தண்ணீர் வார்ப்பதற் கென்றெருரு
பந்த லும்
ஊனு டம்பது இத்தனை காலமாய்
உழைத்த மூட்டைகள் போக்குதற்
காற்றினேன்
மானிடச் சனம் மேலும் மதிக்குவும்
மனித வென்றெணை வாழ்த்தவும்
ஆற்றினேன்.

இன்ன யாவும் நிகழுமக் கோவிலின்
இருபு றத்துள மூலையின் ஓரமாய்
மின்னு கின்ற கருஞ்சுடர் போன்றதும்
மேனி தோன்றவோர் கூட்டமும்
நின்றது
அங்கி ருந்தொரு கண்ணகை சட்டென
ஆர்ப்பரித்தனள் என்னவோர்
பெண்விசை
கொண்டெடமுந்தனள், கோவிலின்
முன்றவில்
குதித்து வந்தனள், சண்டுமோர்
நாழிக்குள்

தீச்ச ரமளன்னக் கோவிலுள் பாய்ச்சலில்
சென்றனள் வலம்வந்தனள், அப்பனே! முச்ச டங்கினர் அங்குளோர் ஊழியின்
மோனம் நேர்ந்தததங் கோர்கணம்,
பின்னோடி
‘போச்ச போச்சே! பறைச்சியோ
கோவிலுள்
பூர விட்டவன் ஆரடா?’ என்றுநான்
கூச்ச விட்டனே இல்லையோ, மற்றவர்
குமைந் தெழுந்ததேன் ஈக்களாய்க்
கூந்தலைப்

பற்றி வந்தவள் பம்பர மாய் வர
பலத ரம்நிலம் போட்டுச் சுழற்றினர்!
எற்றினர் கால் எடுத்து முதைத்தனர்
ஏறி யேறி இழுத்தும் மிதித்தனர்
கற்ற வர்பெருங் காளையர் நேற்றுத்தான்
கண்வி இத்தங் கெழுந்த சிறுசுகள்
பெற்ற தம்முயர்ப் பேற்றை நினைந்தராய்
பேதை மேலுடல் பாய்ந்து முழக்கினர்!

அவளை மொய்த்துவந் தத்தனை பேர்களும்
அடித்து ருட்டையில் அங்கவள் ஆடவன்
‘தவறு தாளையா மன்னிப்புக் காட்டுங்கோ
சார் அம்மன் சலைவரப் பெற்றதால்
விறுவி றுத்தவள் கோவிலுள் பூந்தனள்
விசரி பாவல் விடுங்கயா’ என்றதும்
‘இவனி தாரடா எங்களுக் கின்னுரை
எடுத்து ரைக்க? பறப்பயல்!’

என்றவன்

வாட்ட சாட்ட உடலிலும் நான்கைந்து
வைத்து விட்டதும் வீழ்ந்தவன்
ஓய்ந்ததும்
காட்டுத் தீயெனப் பின்னர் கலவரம்
கண்ணை மூடிக்கொண் டங்கு பிறந்ததும்
வேட்டுக் கேட்டதும் ஆட்கள் விழுந்ததும்
விரைந்தி ரானுவக் கார்கள்

திரிந்ததும்

ஒட்டை ஏந்திய சூத்தனுக் கோர்விழா
உயர்கு லத்தவர் நானும் எடுத்தனர்

3

அன்று ராத்திரி கோயில் விமர்சையாய்
ஹராஹ ராக்களோ டாரம்ப மாயிற்று
சிந்தை ஓங்கிய சொற்பொழி வாளரோர்
சிவபு ராணக் கதையை விளக்கினார்
அன்றேரு நாயனார் வேட்டாவல் வேள்வியில்
அம்மை யப்பன் பறையன் பறைச்சியாய்
வந்தார், என்றதும் மக்களை தட்டினர்
மகிழ்ந்து நானும் கரங்கொட்டி

ஆர்க்கிரேன்.

விசாரம்

—சத்தியமகான்

கேள்வி: ஆத்மநானமடைந்து என்ன பயன்?

பதில்: அது நூனமற்ற கேள்வி. பயனைப் பற்றிக் கவலைப்படும் அறியாமையையும் பற்றையும் அழிப்பதுதான் நூனம்.

கேள்வி: அப்படியென்றால்?

பதில்: பயன் என்றால் என்ன?

கேள்வி: ஒரு பொருளிலிருந்து கிடைக்கும் நன்மையும் பிரயோசனமும் பயனாகும்?

பதில்: ஒரு பொருளிலிருந்து கிடைக்கும் நன்மையும் பிரயோசனமும் பயனும் எல்லாருக்கும் ஒரே விதத்தில் இருக்கின்றனவா? ஒருவனுக்குப் பிடித்த பொருள் மற்றொருவனுக்கும் அதே அளவு பிடிக்கிறதா? அதே அளவுக்குப் பயனுடையதாகத் தெரிகிறதா? உனக்குக் கூழ்குடிக்கப் பிரியமாக இருக்கும், ஆனால் எல்லாருக்கும் அது பிடிக்குமா?

கேள்வி: இல்லை.

பதில்: அப்போ பயன் என்பது அந்தந்தப் பொருளிலேயே தங்கியிருக்கிறதா அல்லது அவனவன் மனதிலே தங்கியிருக்கிறதா?

கேள்வி: மனதில்தான்.

பதில்: ஆமாம் ஒரு பொருளிலிருந்து கிடைக்கும் பயன் என்பது அந்தப் பொருளின் தன்மையல்ல, உண்மையில் நம் ஆசையின் தன்மைதான். ஆசை அறியாமையால் வருகிறது. அதனால் அறியாமையின் தன்மைதான். அறியாமையினால்தான் நாம் வெளிப்பொருட்களில் பயனைத் தேடுகிறோம். அந்த அறியாமையை உடைப்பதுதான் நூனம்.

கேள்வி: அப்படியென்றால் வெளிப் பொருட்கள் தேவையற்றவையா? உணவு, நீர் போன்ற அடிப்படைத் தேவைகள்கூட நூனிக்கு இல்லாமல் போகின்றனவா?

பதில்: தேவை! “பயன்” என்பதின் அடுத்த பக்கம்: “இதில் என்ன பயன் அதில் என்ன பிரயோசனம்?” என்று தேடும் மனிதனின் இனஞேர் குணம் அது. தேவை! பயனைப்பற்றிக் கவலைப் படுவனுக்கு வெளிப் பொருட்களில் தேவையிருக்கிறது என்றுதான் அர்த்தம் ஆனால் “தேவை” இருக்கிறதென்றால் நீ பூரணமற்ற நிலையில் இருக்கிறுய் என்பதுதானேகருத்து? எதுவும் தேவையற்ற நிலையில்தான் நீ பூரணமாவாய், பூரணமான ஆனந்தனாய் இருப்பாய். நூனம் என்பது எல்லாத் தேவைகளுமற்ற ஆனந்தநிலைதான். நூனிதன்னைத் தன் உடலோடு ஒன்றுபடுத்திப் பார்க்க மாட்டான், தன்மனதோடு ஒன்றுபடுத்திப்பார்க்கான், அதனால் அவற்றின் அடிப்படைத் தேவைகள்கூட அவனின் தேவைகள்ளல்ல. அதனால் சாதாரண மனிதனுக்கு அவற்றிலுள்ள பற்றும் பிடிப்பும் அவனுக்கிறுக்காது. அதுதான் முக்கியம். அவன் அவற்றின் அடிமையல்ல. நீர், உணவுபோன்ற உடலின் அடிப்படைத் தேவைகள்கூட அதனால் அவனைக் கட்டுப்படுத்தப் போவதில்லை. தேவைகள், கட்டுப்பாடுகள் என்ற எல்லாவற்றையும் கடந்தவனைய் அவன் இருக்கிறான். அவனை அந்த உடலோடு சம்பந்தப்படுத்திப் பார்ப்பது நம் அறியாமையேதான். அவன் அப்படிப் பார்ப்ப தில்லை.

கேள்வி: அதுசரி, ஆனால் சாதாரண மனிதனுக்கு அது முடியுமா?

பதில்: மனிதனின் அடிப்படைச் சாதாரணநிலை அந்த நூனநிலைதானே? அதை மனிதன் உணர்வதில்லை, உணர்ந்து அதைத் திரும்பவும்பெற முயல்வதில்லை, மனிதனின் வீழ்ச்சி அதுதான். ஆனால் வீழ்ச்சிஅடைந்த மனிதனுக்கு மீட்சி எப்போதும் முடியக்கூடியதாகவே இருக்கிறது. அதுதான் அவனின் உண்மையான சொருபம். அது அவனை விடப்போவதில்லை, அது அவனுக்காக சதா காத்துக் கொண்டிருக்கிறது, சதா அவனைத்தட்டிக் கொண்டிருக்கிறது, சதா அவனைத்துரத்திக்கொண்டே இருக்கிறது. அவன்

செய்யும் ஓவ்வொரு வேலையிலும் அது தான் அவனை உந்திக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் வீழ்ச்சியடைந்த மனிதன் அதை உணர்வதில்லை. அதனால் அவன் தனக்குள்ளேயோபார்க்காமல் தனக்குவெளியே தேடுகிறான், அதைக்கூடச் சிராகத் தேடுவதில்லை. வெளிப் பொருட்கள்மீது வைக்கும் நாட்டம் எல்லாம் அவன் தன் உண்மையான சுயரூபத்தில் - நித்திய ஆனந்தத்தில் - வைக்க வேண்டிய, வைக்க விரும்பும் நாட்டத்தின் பிறழ் வுதான். அதை அவன் உணர்வதில்லை மனைவி, பிள்ளை, பொருட்கள் என்று அவன் வைக்கும் பாசமெல்லாம் அவற்றிலுள்ள பாசமல்ல, உண்மையில் அவற்றுள் மறைந்து நிற்கும் அவனது சொந்த ஞானசொரூபத்தின்மீது - அதை வசதிக் காக ஆன்மா என்போம் - வைக்கும் நாட்டந்தான் என்கிறது உபநிடதம். ஆனால் சாதாரண மனிதன் அதை உணர்வதில்லை. உணராததால் ‘பயன்’ ‘தேவை’ என்பவற்றைப்பற்றிக் கவலைப் பட்டுக்கொண்டும் பயனற்றவற்றையே, தேவையற்றவற்றையே அவன் சதா செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

இன்று உலகத்தில் உற்பத்தி செய்யப் படும் பொருட்களும் கருவிகளும் எந்த எவுக்குப் பயனுள்ளவை? தேவையானவை? உலகத்தையே ஒரு நொடிப் பொழுதில் அழிக்கக்கூடிய ஆயுதங்களும் குண்டுகளுங்கூடப் பயனுள்ளவையாய், தேவையுள்ளவையாய், இன்று மாறியுள்ளன! ‘பயன்’ தேடேடும் ‘தேவை’யுள்ளவன் பயனற்ற, தேவையற்றவற்றையே செய்ய வேண்டியவனுயிர் இருக்கிறான்! அதுதான் விசித்திரம். காரணம் “பயன்” “தேவை” என்பவையே அறியாமைக்குரிய - அவித்தியைக்குரிய - இலட்சணங்கள்தான். வீழ்ச்சிக்குரிய பண்புகள்தான். அந்த அறியாமைக்குரிய இலட்சணங்கள் பயனற்றவற்றையும் தேவையற்றவற்றையுந்தானே பிறப்பிக்கும்? ஆனால் அறியாமைக்குட்பட்டவனுக்கு அதுவும் விளங்குவதில்லை. தேவையற்றவையும் பயனற்றவையுமே பயனுடையவையாகவும் தேவையுடையவையாகவும் தெரிகின்றன, தன் ‘அறிவு’

மூலம் அவற்றையும் அவன் சரிக்கட்டல் செய்து நியாயமாக்குகிறான். அனுக்குண்டும், ஆயுதங்களும்!

கேள்வி: அது உண்மைதான். ஆனால் எல்லாருமா அனுக்குண்டையும் ஆயுதங்களையும் செய்கின்றனர்? சரித்திரத்தினதும் வல்லரசுகளினதும் பிழையான போக்குக்குச் சாதாரண மனிதனு பொறுப்பாளி?

பதில்: ‘சரித்திரம்’ ‘வல்லரசு’ என்பவை யெல்லாம் சாதாரண மக்களின் கூட்டுப் போக்குத்தானே? அந்த நிலையில் அனுக்குண்டுகளையும் போர்களையும் உருவாக்குபவர்கள் விஞ்ஞானிகளும் அரசியல்வாதிகளுந்தான் என்று நீ நினைத்தால் அதுவும் உன் அறியாமைதான், உன் குற்றத்தை மற்றவர்களில் இடம் மாற்றுகிறோம். உன் அற்ப ஆசைகள் ஓவ்வொன்றும் ஓர் அனுக்குண்டையும் போரையும் உருவாக்கு உதவுகின்றன. பயனைத் தேடிக் கொண்டே பயனற்ற வாழ்க்கைக்குள் வீழ்ந்து கிடக்கும் உன் அவித்தைப் போக்கின் ஓவ்வொரு செயலும் ஓர் அனுக்குண்டுக்குரிய தூரத்துக் காரணமேதான். அதை மறந்துவிடக்கூடாது.

‘பயன்’ உணர்ந்து செய்வதாக நீ நினைத்துச் செய்யும் காரியங்கள் ஓவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்து பார். ‘தேவை’யான பொருட்கள் என்று நீ நினைத்துத் தேடும் ஓவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்து பார். எல்லாம் சிரிப்பையூட்டும். காலையில் எழுந்தவுடன் உனக்குக் கோப்பி வேண்டும், சிகரட் வேண்டும், பல்விளக்கப் பந்பசை வேண்டும், வெளியேபோகநல்ல சட்டை வேண்டும், காற்சட்டை வேண்டும், தலைக்குக் கிரீம் வேண்டும், முகத்துக்குப் பவடர் வேண்டும். வேண்டும், வேண்டும், வேண்டும், வேண்டும்! எப்பவுமே நீ தேவைகளையுடைய பிச்சைக்காரன் தான். ஆனால் அந்தப் பிச்சைக்காரனுக்குத் தான் எத்தனை ‘நாம ரூப’ பற்றுக்கள் உண்மையான தெருப் பிச்சைக்காரனுக்குக்கூட அந்தாவுக்குப் பற்றும் இல்லை, தேவையுமில்லை. பணத்தோடு பதவியும் உயராயரத்தான் நீ அதிகமாகப் பிச்சைக்காரனுக மாறிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

பற்றுடையவனுக மாறிக்கொண்டிருக்கிறுய். வேண்டும், வேண்டும்! சிகரெட் என்றால் எல்லாச் சிகரெட்டையும் குடிக்கமாட்டாய். வேர்ஜீனியாப் புகையிலை, பில்ரரிப், பிறிஸ்ற்ரல் என்ற நாம ரூபங்களில் உனக்கு எத்தனை பற்று! நீ அவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்ததில்லை. யாரோ சொல்ல யாரோ விளம்பரப் படுத்த நீ அவற்றை விழுங்கிக்கொண்டிருக்கிறுய். அவற்றின் பிச்சைக்கார அடிமையாக வாழ்கிறுய். பற்பசை என்றாலும் எல்லாம் பற்பசையாகாது. குணோரையில் கலக்கவேண்டும். அல்லது சிவப்புக்கோடு ஒடும் சிக்னலாக இருக்கவேண்டும். உன் விஞ்ஞான மூடநம்பிக்கைகள்! கிரீமென்றால் ‘பிறிலிரீம்’ வேண்டும். பவுடர் என்றால் ‘பொன்டஸ்’ பவுடர் வேண்டும், சட்டையென்றால் ‘கொட்டன் கலந்த டெற்றரேன்’ சட்டை வேண்டும். காற்சட்டையென்றால் ‘குரலேவான்’ வேண்டும். அப்பப்பா எத்தனை நாம ரூபப் பற்றுக்கள், எத்தனை மூடநம்பிக்கைகள்! அவையெல்லாம் உன் அடிப்படைத் தேவைகளாகி விட்டன. அவைதான் உனக்கு இல்லாவிட்டாலும் அவற்றைப் போன்ற வேறுபல நாமரூபச் சம்பிரதாயங்களும் சடங்குகளும் பற்றுக்களும் உன் தேவைகளாக இருக்கும். கோயிலுக்குப் போவதற்குச் சோடி சோடியாய் காப்பு வேண்டும், வடம்வடமாய்ச் சங்கிலி வேண்டும், பொய்யான கொண்டை வேண்டும், போலியான சருகுச் சாரி வேண்டும். அவை இல்லாவிட்டால் அடுத்தவர்களிடம் கடனாகவாவது வாங்கிப் போடவேண்டும். சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாவிட்டாலும் இந்தச் சம்பிரதாயங்களுக்காக நீ காசு செலவழிப்பாய். உன் சமய வாழ்க்கைக்கூடவெறும் சம்பிரதாயச் சடங்கு வாழ்க்கைதான், அடுத்தவர்களின் அபிப்பிராயத்துக்காகவும் உன் அறியாமைத் தேவைகளுக்காகவும் நடத்தும் சம்பிரதாயவாழ்க்கைதான். இந்தச் சம்பிரதாயங்களில்லாத ‘புரட்சிவாதி’ என்று உன்னைப் பற்றி நீ நினைத்துக்கொள்ளும்போதுகூட நீ முழு அடிமையாகத்தான் வாழ்கிறுய். நீயல்லாத உடம்பையும், நீயல்லாத

மனதின் இயக்கங்களையும் நீதான் என்று மாருட்டம் செய்து சதா அவற்றுக்கு அடிமையாகிக்கொண்டே வாழ்கிறுய். எனவே இந்தவித வாழ்க்கையில் விசாரத்துக்கே இடமில்லை. அதனால் உன் ‘பயனும்’ ‘தேவையும் பயனற்றவையாகவுமே இருக்கும். இப்போ நினைத்துப்பார், அனுங்குண்டுகளுக்கும் போர்களுக்கும் அரசியல்வாதிகளும் விஞ்ஞானிகளும் மட்டும் தான் காரணம்? நீ விரும்பித்தேடும் ‘பயனுள்ள’ ‘தேவையான்’ வாழ்க்கைப் போக்கின் சிகரங்கள்தானே உன் விஞ்ஞானிகளும் அரசியல்வாதிகளும்? பின்பு எப்படி அவர்கள் வேறு நீ வேறு, அவர்கள் வேறு சாதாரண மக்கள் வேறு என்று சாட்டுக் காட்டிப் பழியை அவர்கள் தலையில்மட்டும் இடம் மாற்றலாம்?

அவர்கள் வாழ்வது உன் வாழ்க்கையைத்தான், நீ வாழ்வது அவர்களின் வாழ்க்கையைத்தான். விசாரமற்ற அவித்திய வாழ்க்கை, அறியாமை வாழ்க்கை. அந்த வாழ்க்கையின் பயணப் பற்றி விசாரிக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ளும் நீ சமய வாழ்க்கையும் ஆதமஞானமும் எந்தளவுக்குப் பயனுடையவை என்று மட்டும் எப்படிக் கேட்கலாம்?

அதுமட்டுமல்ல, அந்த நிலையில் ஆதமஞானம் உனக்குப் ‘பயன்’ அற்றதாகப் படுகிறதென்றால் உண்மையில் அது உன் அறியாமை வாழ்க்கைக்குப் பயனற்றதாக இருக்கிறது என்றுதான் நீ உன்னை அறியாமல் ஒப்புக்கொள்கிறுய். ஞானம் உன் அறியாமை நிறைந்த வாழ்க்கைக்குப் பயனற்றதுமட்டுமல்ல; உன் அறியாமை நிறைந்த வாழ்க்கையே அதுதான் அடியோடு அழிக்கவும் உதவுகிறது, அழித்துவிடுகிறது.

நீ ஞானத்தை விரும்பவில்லை என்றால் உன் அவித்தியா வாழ்க்கை அழிவதை விரும்பவில்லை என்பதுதான் அர்த்தம். நீ ஒரு விசித்திர நோயாளியப்பா! உன் நோய் மாறுவதை நீயே விரும்புகிற யில்லை. உன்னிடமுள்ள மருந்தையே தூர ஒதுக்கிவிட்டு நோய்க்குரிய காரணங்களையே காசுகொடுத்து வாங்கிறுய், ‘பயனுள்ள’ ‘தேவைகள்’ என்று

தேடித் திரிந்து சம்பாதிக்கிறோய். உன் நோய் விசித்திரமானதுதான்.

கேள்வி: அது சரி, ஆனால் உன் மருந்தை நம்புவது எப்படி?

பதில்: சுருதிகளை நம்பு, அதாவது வேதங் களை நம்பு. ஒவ்வொரு சமயத்தினதும் மத நூல்களை நம்பு. அனுபூதிமான்களின் அனுபவ வாழ்க்கையை நம்பு. அவற்றின்படி ஆராய்ந்துபார். ஆனால் நம்பி ஞல்மட்டும் போதாது. நம்பிக்கை என்பது ஆரம்பந்தான். அந்த நம்பிக்கை யோடு நீ விசாரித்துத் தேடவேண்டும். உன்மையாக நீ நம்பித் தேடும்போது வழி நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். மருந்து உன்னிடமே இருக்கும்.

கேள்வி: திரும்பவும் பழைய நம்பிக்கை! மூட நம்பிக்கை. விஞ்ஞானம் வந்து எந்த மூட நம்பிக்கையை அழித்ததோ அந்த மூட நம்பிக்கையைத் திரும்பவும் கொண்டு வருவதாக இல்லையா? இது வரை ‘பீத்தி’யதெல்லாம் இதுக்குத் தான்?

பதில்: நான் சொல்வது விசாரத்துக்கு அடிப்படையான நம்பிக்கையைத்தான். வெறும் நம்பிக்கையையல்ல. விசாரித்துக் கண்டுபிடிப்பதற்கு நம்பிக்கை வேண்டும். ஆனால் கண்டுபிடித்தபின் நம்பிக்கைக்குப் பதிலாக அனுபவ உணர்வுதான் நிற்கும். தேடிக்காண முடியாதபோது நீ நம்பத் தேவையில்லை: இந்த வகையான நம்பிக்கை மூட நம்பிக்கையைல்ல. அது போகட்டும், விஞ்ஞானமும் தனக்கேயுரிய புதுப்புது மூடநம்பிக்கைகளை உருவாக்கித்தான் இருக்கிறது. விஞ்ஞானம் என்றவுடன் நீ எதையும் நம்பத்தயார்! அதுவே ஓர் மூட நம்பிக்கையல்லவா?

எல்லாச் சமய வேதங்களும் அவைக்குரிய துறையில் விசயங்களை விளக்குபவையே. அந்த விசயங்களுக்கு அவையே தான் பிரமாணங்கள். அவற்றை நீ நம்பத்தான் வேண்டும். அனுக்குண்டு இருப்பதாக நீ நம்புகிறோய். ஆனால் அனுவையே நீ கண்டதில்லை. பிறகு அனுக்குண்டையும் எப்படி நம்பலாம்? விஞ்ஞானிகள் சொல்வதாக நீ கூறுவாய். பத்திரிகைகளில் எழுதப்படுகின்றன

என்பாய். ஹிரோவிமாவின் அழிவையும் நீ காட்டுவாய். அவற்றைக் கொண்டுதான் நீ அனுக்குண்டு இருப்பதாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோய். ஆனால் அனுக்குண்டை நீ பார்த்ததில்லை. அப்படியென்றால் சாதாரண பத்திரிகைகளை நம்பும் நீ, அதேபோல் வேதங்களை ஏன் நம்பக்கூடாது? விஞ்ஞானிகளையும் என் நம்பக்கூடாது? ஹிரோவிமாவின் அழிவைப் பார்க்கும் நீ உலக ஆத்மஞானிகளின் அகவளர்க்கியை என் பார்க்கக் கூடாது? ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது? பார்க்காத ஒன்றை, விஞ்ஞானிகளும் அரசாங்கங்களும் உனக்குக் காட்டாத ஒன்றை, அந்த அனுக்குண்டை, நம்புவதற்குச் சாதாரண பிரமாணங்களையெல்லாம் நீ ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராய் இருக்கும்போது இறைவனையும் ஆத்மஞானத்தையும் வலியுறுத்தும் சமயவேதங்களையும் அனுபூதிமான்களின் அனுபவத்தையும் என் ஏற்றுவரற்றின்படி ஆராயக்கூடாது? முடியாது என்றால் அதைவிட முட்டாள் தனமும் மூட நம்பிக்கையும் வேறு என்ன இருக்கிறது?

நீ விஞ்ஞானியல்ல. ஆனால் விஞ்ஞானிசொல்வதை ஏற்றுக்கொள்கிறோய், பத்திரிகைகளை நம்புகிறோய். அதேபோல் நீ மெய்ஞானியல்ல. அதனால் மெய்ஞானத்தை அனுபவிப்பதற்கு முதற்படியாக வேதங்களையும் மெய்ஞானிகளின் அனுபவங்களையும் நம்பத்தான் வேண்டும். அது மூட நம்பிக்கையைல்ல. உன் பத்திரிகைகளைவிடப் பழைய சமய நூல்கள் உன்மையானவை.

கேள்வி: நம்பலாந்தான். ஆனால் சமய நூல்கள் எல்லாம் தங்களுக்குள்ளேயே முரண்பட்டுக் காணப்படுகின்றனவே. உன்மையான ஒரு பொருள் இருக்கிற தென்றால் இப்படி முரண்பட்ட சமயங்கள் என் வரலாம்? எனவே அவற்றை எப்படி நம்பலாம்?

பதில்: விஞ்ஞான விளக்கங்கள் எல்லாம் காலத்துக்குக் காலம் மாறிக்கொண்டும் திருத்தப்பட்டுக்கொண்டுந்தானே வருகின்றன? நியூற்றனின் கொள்கை ஜின்ஸ் மணின் கொள்கையால் பிழையாக்கப்

படவில்லையா? ஆனால் அதுவரை நியூற் றனின் கொள்கை அறிவு வளர்ச் சிக்கு உதவவில்லையா? அதுமட்டுமல்ல ஐன்ஸ்மனின் கொள்கைக்குப் பின்னரும் தன்னுடைய எல்லைக்குள் நியூட்டனின் கொள்கை இன்னும் சரியாகவே இருக்க வில்லையா? அவற்றை நம் பி ப்பாய் ன் பெறும் நீ மத நூல்களையும் நம்பினால் என்ன? எல்லா மத நூல்களையும் படி. அவையெல்லாம் அந்தந்தக்கால மனதிலை கருக்குரியவையாகவும் உதவியவையாகவும் இருந்தவைபோல் எல்லாக்காலத் திலும் அதேவகை மனதிலைக்கு உதவவே செய்யும். பேருண்மையை அறிய அவை உதவுபவைதான். பேருண்மையை அவற்றூல் சிறைப்பிடிக்க முடியாது, அதனால் முரண்பாடுகள் இருக்கவே செய்யும். அந்த முரண்பாடுகள் பேருண்மையை உணர்ந்து வெளியிட்ட மனங்களின் குறைபாடுகள்தான். பேருண்மையின் முரண்பாடுகள்ல. ஒரே வெளியுலக நிலை நியூட்டனின் பார்வையிலும் ஐன்ஸ்மனின் பார்வையிலும் வெவ்வேறு தரங்களில் வெளியிடப்படவில்லையா? அது போல அந்தந்தத் தரங்களில் ஒவ்வொன்றும் உதவத்தான் செய்யும். எனவே ஒரு மதத்தைமட்டும் நம்பாதே எல்லாவற்றையும் நம்பிப்படி. நம்பித் தேடு உண்மையை அனுபவித்து உணர்லாம்.

கேள்வி: விஞ்ஞானிகள் தங்கள் கருத்துக்கள் பிழையானவை என்று காணும் போது அதை ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஆனால் மதவாதிகள் ஒப்புக்கொள்வதில்லையே?

பதில்: மதவாதிகளை அனுபூதிமான்களுடன் மாருட்டம் செய்யாதே. விஞ்ஞான உண்மைகளை விளங்கிக்கொள்ளாத நீ உன் அறியாமையை விஞ்ஞானிகளின் கருத்துக்களாகச் சொல்வதுபோல் இந்த மதவாதிகளும் சொந்த அனுபவமற்ற காரணத்தால் தங்கள் அறியாமையையும் மதக்கோட்பாடுகளில் ஏற்றிவிடுகின்றனர். அவர்கள் நம்பிக்கையோடு நின்று விட்டவர்கள், அந்த நம்பிக்கைக்குப் பின்னர் தாங்களே தேடிக்கண்டு

அனுபவித்ததில்லை. அதனால் இவர்கள் தான், இந்த வெறும் நம்பிக்கை வாதி கள்தான், மத உண்மைகளைத் தங்கள் அறியாமைக்குள்ளாம், ஆனவத்துக்குள் ணம் நக்கிக்கொல்பவர்கள். ஒவ்வொரு மதத்துக்குமுரிய உண்மையான அனுபூதி மான்களினது வாழ்க்கையிலும் செயல் களிலும் எல்லா மதங்களையும் இணைத்தும், எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால்பட்டும் நிற்கும் பேருண்மையின் ஒளியை நீ காணலாம். அவர்களையே உன் இலட்சிய புரங்களாக ஏற்றுக்கொள். மதநூல்களை அவர்களின் வாழ்க்கையைக் கொண்டு வியாக்கியானம் செய்.

நீ நம்புவது நல்லது ஆனால் நம்பிக்கையோடு நிறுத்திவிடாதே. அந்த நம்பிக்கையோடு நீ தேடத்தொடங்கவேண்டும் தேடிக்கண்டபின் வேதங்களும் உனக்குத் தேவையற்றவையே-

ஞானி: வேதங்களையும் தூக்கியெறிந்து விடுவான். அவனைவிட விஞ்ஞானி வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? வேதங்களில் விஞ்ஞானம் என்பது அந்தப் பேர்ஞானத் தையே குறிக்கிறது. ஞானமடைந்தவனின் நிலையிலிருந்து பார்க்கும்போது வேதங்கள் கூட அறியாமைக்குட்பட்ட வர்களுக்குத்தான் என்று கூறுகிறார் ஆதி சங்கரர். ஞானி உண்மையை வெளியே தேடப்போவதில்லை, அவன் சதா தனக்குள்ளேயே அதை உணர்ந்து அதுவாகவே தானும் இருப்பான். “சம்மா” இருப்பான்.

எனவே சங்கரர் சொன்னதைவிட நீ விரும்பும் விஞ்ஞானமுறை வேறு என்ன இருக்கிறது? முதலில் நம்பிக்கை வை, பின்பு தேடத்தொடங்கு. அனுபவித்தபின்பே ஏற்றுக்கொள். தேடத்தொடங்காதவரைக்கும் உண்ணால் தீர்ப்பளிக்க முடியாது, தீர்ப்பளிக்க உனக்குத் தகுதியில்லை. அதுவரையும் நீ வைத்திருப்பவையெல்லாம் மூடநம்பிக்கைகள் தான். நீ அவற்றைப் பெரிதாக “விஞ்ஞானப் பார்வை” என்று பெயர்க்கூட்டி நம்பலாம். ஆனால் உண்மையில் அவை வெறும் மூடநம்பிக்கைகளே தான் “விஞ்ஞான மூடநம்பிக்கைகள்”.

சக்தி பாடல் 1

‘காளிதாசன்’

சக்தி சக்தி சக்தியே
தாயே பரா சக்தியே
பக்தி வெள்ள மாகவே
பாடும் பரா சக்தியே

கோகிலத்தின் ஓசையே
குனிக்கு மஞ்ஞைத் தோகையே
துரோபதையின் ஆடையாய்
தொடர்ந்த விழும் மாயையே —(சக்தி)

நீல விசும் பாகவே
நிற்கும் பரா சக்தியே
கோலக் கட லாகியும்
குதிக்கும் பரா சக்தியே

தொனி மிதந்த உண்மையே
துலங்கும் விஞ் ஞானமே
கனிவி முந்த போதுநாம்
கண்ட ஈர்ப்புச் சக்தியே —(சக்தி)

எட்டுத் திசை யெங்குமே
இயங்கு கின்ற வித்தகி
கொட்டு பேரி கைக்குறை
குலங்கு கின்ற நர்த்தகி

அறிவ ணைத்தின் சிதறலே
அதிரும் மனப் பொறியளே
நெறிவழுத்தும் நீவியே
நெறி பிழைத்த காலியே —(சக்தி)

பூமி யாம் விரிந்துமப்
புட்களாம் ஒடுங்கியும்
நாம மற்றப் பாழுமாய்
நடை பயிலும் அனந்தமே

அப்ப னுக வருகிறுய்
அன்ன னுக நிற்கிறுய்
தப்பி வந்த தாரமே
தவழு கின்ற பிள்ளையே —(சக்தி)

அம்மா பரா சக்தியே
அன்புலையின் பொங்கலே
இம்மை மறுமை யாவையும்
கோத்த ணிந்த வியக்கமே

அம்மை யேயென் ஆண்டியே
அருகில் நிற்கும் எதிரியே
செம்மை பூண்ட ஆசனே
சிரகில் ஊறும் ஞானமே —(சக்தி)

ஆற்று வெள்ளச் சீற்றமே
அனல் உமிழும் கூற்றமே
நேற்று வந்த துன்பமே
நாளை நேரும் இன்பமே

கந்தன் அயிற் கோலமே
காளி கையிற் குலமே
தொந்தி மகன் தோற்றமே
சுந்த ரனின் ஆட்டமே —(சக்தி)

வாட்டு கின்ற கோடையே
வழங்கு கின்ற மாரியே
காட்டு மலர்க் கூட்டமே
கைகள் கோத்த மலைகளே

பாற் கடலில் சயனமே
பிரமன் எண்ணச் சிருஷ்டியே
நூற்றி கந்த வித்தையே
நாத னத்தின் கற்றையே —(சக்தி)

வீரன்று வானில் விரையும் கிளிக்குஞ்சை
ஓர் கூட்டில் பூட்டி உணவளித்தேன் “ஆர்ந்தோ”
கேள்வியொன்றை மெல்லக் கிளியெறியும், நான்போட்ட
வாழ்வறுக்க வைத்த வெடி.

— மு. பொ.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகணதகள்

மனித உரிமைகள் தினத்தைக் கொண்டாட ஐ. நா. சபை ஏற்பாடு செய்கிறது. இலங்கை இந்தியர் பிரச்சனைக்குச் சிறீமாவும் சாஸ்திரியும் ஓர் முடிவு கண்டிருக்கின்றனர். ஐந்தேகால் இலட்சம் பேர்களை இந்தியா ஏற்றுக்கொள்ளும். முன்றரை இலட்சம் பேரை இலங்கை ஏற்றுக்கொள்ளும். மிகுதி ஒன்றரை இலட்சம் பேர்களின் தலைவிதி பின்னர் நிர்ணயிக்கப்படும். கொங்கோவில் அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் பெல்ஜியமும் ஆக்கிரமிப்புச் செய்வதாக ஓர் பிரஞ்சு அதிகாரி புகார் செய்கிறார். யீமனில் குடியரசு வீரர்களுக்கும் முடியரசு வீரர்களுக்குமிடையே தொடர்ந்து போர் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. போரில் ஈடுபட்ட எகிப்திய வீரன் ஒருவனின் உடல் யாரும் தேடுவாரற்று அரபியபாலை வனத்தில் தலைவேறு முண்டம் வேரூகச் சிதைத்து கிடக்கிறது. கொங்கோவில் புரட்சிக்காரர்கள் எழுபதினாயிரம் பேரைக் கொன்று விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மத்திய வியட்னமில் அரசாங்கத் துருப்புகளுக்கும் வியட்டகொங் துருப்புகளுக்குமிடையே நடந்த போரில் எழுபது வியட்டகொங்குகளும் ஒரு அமெரிக்க இராணுவ ஆலோசகர் உட்பட பதினைந்து அரசாங்க வீரர்களும் இறந்துவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. எல்லையில் சீன திரும்பவும் படை குவிப்பதாக இந்தியா குற்றஞ்சாட்டுகிறது.

வெளி

— மு. த.

சச்சி சம்மா உட்கார்ந்திருந்தான். கிணற்றடியில் வீடு கட்டுவதற்காக வெட்டி அரிந்து அடுக்கப்பட்டிருந்த அரிகல்லுக்கட்டின்மேல் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். பக்கத்தில் ஒரு குறிப்புக் கொப்பி. காற்றில் படபடத்த வண்ணம் அதற்குள் சில புல்ஸ்கப் தாள்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலே ஒரு புத்தகம். ஏர்ன்ஸ்ட் பிஷுரின் ‘கலை பற்றிய மார்க்ஸீயக் கண்ணேட்டம்’ ஆனால் சச்சிக்கு எதுவும் செய்யமனமில்லை, படிக்கவும் மனமில்லை. எழுதுவும் மனமில்லை. அவன் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். வெளியே கிணற்றடிவேவெலிக்கு மேலால் வயல் வெளி மிக இதமாக இருந்தது. அதுவே அவனுக்கு அப்போது போதுமாகப்பட்டது. பொதுவாக அந்தக் கல்லுக்கட்டில் ஏறி வயல்வெளியைப் பார்க்கத்தொடங்கிவிட்டால் அந்த இடத்தைவிட்டு அவனை எழுப்புவது கஷ்டந்தான். இப்போதும் அப்படித்தான் இருந்தது.

சச்சிக்கு வேறு எந்தக் கவலையும் இல்லை என்று கூடச் சொல்லமுடியாது. நேற்றுத் தான் அவனுடைய ஒரே ஒரு அக்காவுக்கு காசம் என்று கண்டுபிடித்து ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்திருந்தார்கள். அதுவே போதும் மற்றவர்களை மாதக் கணக்காகக் கவலைப்படச் செய்வதற்கு. சச்சிக்கும் கவலைதான். ஆனால் அந்த நேரத்தில் ஏனே அவனுல் அதைப்பற்றி நினைத்துப் பார்க்க

கூட்டுற முடியாமலிருந்தது. அவனுக்குக் கூட அப்போது சுகமில்லை. ப்ரொங்கைட்டில். கரட்டுக் கரட்டென்று நெஞ்சுக்குள் சளி இழுபட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தது. இரவு முழுவதும் ஒரே கொக்கல். இப்போ மூச்சையடைக்கும் வாடைக் காற்று ச் சேர்ந்த அந்த வெய்யிலில் இருப்பதுகூட மிகக் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. அதோடு அதற்கு வட்டியாக இரவு முழு தும் இழுத்துத் துலைக்க வேண்டும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியாமலில்லை. இருந்தும் அவன் அவற்றைப்பற்றிக் கவலைப் படாமல் அப்படியே இருந்தான். எல்லா வற்றிற்கும் ஈடுகட்டுவதுபோல் வெளியே வயல் வெளி விரிந்து கிடந்தது. வாடைக் குளிர் காற்று, கூடவே கொஞ்சத்தும் வெய்யில், கருகிப்போகும் பயிர்கள், கானல், திரை வற்றிப்போகும் குளம், வரட்சி காட்டத்தொடங்கி விட்ட வயல்வெளி - இவையெல்லாம் அழகுக் காட்சிகளா அப்படி மெய்மறந்து உட்கார்ந்திருப்பதற்கு?

சச்சிக்கு அந்தச்சந்தேகம் எழுவதில்லை அவன் தன்னை மறந்திருந்தான். தூரத் துக் குளத்து நீர் அலை எழுப்ப பச்சைப் பசேலென்று வயல்வெளி பயிர்களோடு காட்சியளித்தாலும்சரி, எல்லாமேவரண்டு கருகிப்போய் கானல் எழுப்பினாலும் சரி சச்சிக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். அது அழகு இது அழகில்லை என்று அவன் ஒதுக்குவ தில்லை. அழகிலும் சரி எதிலும் சரி முரண் பாடுகளுக்கும் வித்தியாசங்களுக்கும் இடம் இருப்பதாக அவன் நினைப்பதுல்லை. முரண் பாடு இருந்துதான் ஆகவேண்டும் என்று யாராவது அழுத்தினால் அப்படி அழுத் துபவர் களைத் திணறடிக்க விரும்புவன் போல் முன்னதைவிடப் பின்னதைத்தான் அவன் தேர்ந்தெடுப்பான். பச்சை பசேலென்று பயிர்களோடு தெரியும் வயல் வெளியை விடக்காய்ந்து கருகிப்போய் வரண்டு தெரியும் வயல்வெளிதான் நீடித்த அழகுடையது. நிரந்தரமானது என்று அவன் வற்புறுத்துவான். அவன் என்ன ஓர் அனுகிள்ட்டா? ஓர் சூன்யவாதியா? சச்சிக்கு அந்த விசாரணை கிடையாது லேபல் ஒட்டுவது அவனுக்குப் பிடிக்காத வேலை. அது அறிவாளிகள் என்று கூறப்படு பவர்களின் தொண்டு. அவனுக்குப் பிடித்தது சும்மா இருப்பதுதான். சும்மா பார்த்

துக்கொண்டிருக்க வயல்வெளி இருந்தது. ப்ரொங் கைட்டில் இல்லாதிருந்தால் பக்கத்தில் கூடவே ஒரு கள்ளுப்போத்தலும் இருந்திருக்கும். கள்ளுக்குடிப்பது இன்றைய போலிமரியாதை மரபை உடைக்கும் ஓர் செயல் என்று சில புரட்சிவாதி கள் கருதலாம். ஆனால் சச்சிக்கு அதன் அர்த்தம் அதைவிடப் பெரியது. அவனுக்கும் அந்த வயல் வெளிக்குமிடையே இருந்த நேர, இட, உருவ, வித்தியாசங்களை எல்லாம் முற்றுக அழித்து வெளியோடு வெளியாக ஒன்றிவிடக் கள்ளு உதவியிருக்கும். இருந்தாலும் கவலையில்லை. கள்ளு இல்லாமலேயே அதோடு ஒன்றிவிட அவனால் முடியாது என்றில்லை. இப்போ அப்படி ஒன்றிப்போய்த்தான் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

திமர் என்று கேட்டகோயில் மணி ஒசை சச்சியைத் திடுக்கிட வைத்தது. ஆனால் அதற்குப்பின் அதோடு ஒட்டி வந்த ஓர் பரவச உணர்வு அவனது உடலைப் புல்லரிக்கவைத்தது. வயல் வெளியில் அவன் நடந்து வரும் வேளைகளில் எங்கிருந்தா வது வரும் கோயில் மணி ஒசை அவனுல் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒருபுள காங்கித்ததை வழக்கமாகக் கொடுப்பதுண்டு. ஆனால் இப்போதைய நிலையில் அதை அனுபவிப்பது உடலைப் புல்லரிக்கவைத்தது. அந்த நேரத்துக்கும் நிலைக்கும் மிகப்பொருத்தமான ஓர் ஒசை அது. யாரோ அவனது நிலையை உணர்ந்து, ஆமோதித்துச் செய்வித்ததுபோல் வந்தது அந்த ஒசை.

சச்சி வடகிழக்காக இருந்த தன் பார் வையை வலது பக்கமாகத் திருப்பினான். அங்கே அவன் இருந்த வளவுக்குரிய கிணற்று வேலியை அடுத்து ஊர்மணைக்குள் ஓர் ஒடைபோல் உட்புகுந்திருந்த வயல் வெளியின் ஓர் கிளையில் மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்துடனும் நான்கு பக்க மதில்சவுரடனும் காட்சி கொடுத்தது பிளையார் கோயில். யாரும் அங்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஜயர் வந்துவிட்டார் என்பதற்கு அறிகுறியாக வெளியே மதில்சவரோடு சைக்கிள்மட்டும் சார்த்தப்பட்டு நின்றது. ஆட்கள் இன்றி ஆரவாரமற்றுத் தெரிந்த அந்தக் காட்சி வயல்வெளிக்கும் கோயிலுக்கும் இடையேயுள்ள ஒற்று

மையை அதிகரிக்கச் செய்து அதன் அழகை இன்னும் கூட்டுவதுபோல்தான் சச்சிக்குத் தெரிந்தது. பிள்ளையார் கோயிலிலிருந்து சச்சியின் பார்வை திரும்பவும் வடக்கிழக் காகத் திரும்பி தூரத்தே குளத்துக்கும் அப்பால் சிவப்பு ஓட்டுக் கூரையோடும் கோபுரத்தோடும் தெரிந்த நாச்சியார் கோயிலை நோக்கிச் சென்றது. அது அந்த வயல்வெளிக்குரிய இரண்டாவது கோயில். மூன்றாவது கோயில் அவனுக்குப் பின்னால் பார்வைக்குத் தெரியாமல் வயல்வெளியின் தெற்கு மூலையில் இருந்தது சிவன் கோயில். சச்சி அந்த நேரத்தில் அதை யும் நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டான். அங்குமிங்குமாக அவை மூன்றும் நட்டுக் கொண்டு நின்றன. அவற்றுக்கிடையே வயல்வெளி நீண்டு விரிந்து விசாவித்துக் கிடந்தது. ஒரு பெரிய குளம் கருகிப் போகும் பயிர்கள். கானல். தூரத்தே எல்லை வைப்பதுபோல் வடக்கூர் வேவி.

‘என்ன அழகு! ’

சச்சி தன்பாட்டில் முனுமுனுத்துக் கொண்டான்.

ஆனால் அதிக நேரம் அவனுல் அப்படி இருக்கமுடியவில்லை. வெளியோடு வெளியாய் அவன் ஒன்றிலிட்டிருந்த அந்த வேலையில் தூரத்தே வடக்கூர் வேலியோடு ஏதோ ஒர் உருவம் மிக வேகமாக அசைந்துகொண்டிருந்த காட்சி அவனை வேறு திசையில் இழுத்துவிட்டது. அசைவற்ற அந்த மோன வெளியில் அந்த அசைவு பெரியதோர் முரண்பாடாகத் தெரியாவிட்டாலும் சச்சியின் ஆச்சரியத்தைக் கிளறக்கூடியதாய் இருந்தது.

‘அது என்ன, அப்படி வேகமாகப் போகுது? ’

சச்சிக்கு ஆரம்பத்தில் அது ஏதோ ஓர் யந்திரமாகவேதான் தெரிந்தது.

கையிருந்து தோலைக் கடித்த கொவெளான்றை மெய்நசங்கச் செய்தேன் “மிளிச்” சென்றே ஓடிற்றென் ரத்தம், உலகம் எனக்குள்ளே கூடிற்றே ஞானக் கொசு.

ஆனால் கடைசியில் அது காருமல்ல யந்திரமுமல்ல சாதாரண ஒரு மனித உருவந் தான் என்பது கொஞ்ச நேரத்துக்குள் தெளிவாகிவிட்டது. தூரத்தே வேகமாகப் போவதால் கால்களின் அசைவு தெரியாமல் ஏதோ யந்திரம் பறப்பதுபோன்ற காட்சி. அவ்வளவுந்தான். ஆனால் ஏன் அந்த அவசரம்?

சச்சிக்கு ஆச்சரியம் போய் இப்போ அது வேடிக்கையாகத்தான் இருந்தது.

‘அதோ அப்படி வேகமாகப் போகும் அந்த சீவனைப்பற்றி, அதன் இப்போதைய நிலையைப்பற்றி இந்தப் பெண்ணம் பெரிய உலகத்தில் யாராவது இப்போது அக்கறைப்படுகிறார்களா? அல்லது அத்தனை வேகத்தில்போகும் அந்தச் சீவனுக்குத் தான் தன்னைப்பற்றியும் தன் நிலையைப்பற்றியும் சரியானதோர் உணர்வு சாடையாகவாவது இருக்குமா?’

இரண்டும் சச்சிக்கு இல்லை என்றே பட்டது. ‘பிறகேன் அந்த அவசரம் அது எங்கே அப்படி அவசரமாகப் போகி றது?’

சச்சி பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். அது போய்க்கொண்டே இருந்தது போகப் போக தூரத்தில் நிழலாட்டம் போட்ட கானல் திரையோடு அந்த உருவம் கரைந்துகொண்டேயிருந்தது. கடைசியில் அதோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்டதுபோல் முற்றுக மறைந்துவிட்டது.

திரும்பவும் சச்சி வயல்வெளியோடு ஒன்றிப்போய் கும்மா இருந்தான். இப்போ அப்படி இருப்பதில் ஒரு புதிய திளைப்பு. அவனது நிலையை ஆமோதிப்பதுபோல் டாங், டாங், டாங் என்று திரும்பவும் வந்தது மணியோசை. இப்போது அது பின்னையிருந்த சிவன் கோயிலின் பெரியமணி ஒசை.

மு. பொ.

၁၁၁၈ ရွှေသမန္တ

၁၁၁၉ ရွှေသမန္တ

ရွှေသမန္တ
ရွှေသမန္တ
၁၁၁၉ ရွှေသမန္တ

கிறிஸ்துமஸ் 1968

வெளியீடு 1

வெளியிடுவோர்
சர்வமத சங்கம்
புங்குடுதீவு-11.
இலங்கை.